

PA-B-642-330/1435/15/

DECYZJA

Na podstawie art. 10 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji /tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 576 z późn. zm./ oraz art. 104 i art. 268 a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego /tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 267 z późn. zm. /,

po rozpatrzeniu wniosku Pana _____, z dnia _____ r.
o wydanie pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej do ochrony osobistej oraz mienia,

ODMAWIAM WYDANIA POZWOLENIA NA POSIADANIE BRONI PALNEJ BOJOWEJ W CELU OCHRONY OSOBISTEJ ORAZ MIENIA W LICZBIE 1 /JEDNEGO/ EGZEMPLARZA BRONI.

Uzasadnienie

W dniu _____ r. do organu Policji wpłynął wniosek Pana _____ o wydanie pozwolenia na broń palną bojową do ochrony osobistej oraz mienia w liczbie 1 egzemplarza. W uzasadnieniu wniosku strona wskazała, że od dwóch lat pracuje w branży finansowej. Dodała, że od _____ roku jest współwłaścicielem _____, której działalność skupia się m.in. na udzielaniu kredytów. Zdaniem strony, prowadzenie działalności opierającej się na obrocie gotówką, przedmiotami wartościowymi, pracą do późnych godzin nocnych oraz przewożeniem znacznej ilości gotówki, stwarza potencjalne zagrożenie życia i zdrowia. Strona wskazała także, że w związku ze stopniowym powiększaniem się grup klientów (z nieznanymi bliżej okolic _____ i świadomych posiadania przez stronę większych kwot pieniędzy), nie czuje się bezpiecznie. Bezpośrednie sąsiedztwo zakładu karnego dodatkowo potęguje obawy o bezpieczeństwo strony i najbliższych.

Wraz z wnioskiem strona przedłożyła, m.in. orzeczenie lekarskie i psychologiczne potwierdzające zdolność do dysponowania bronią.

W trakcie prowadzonego postępowania strona poinformowała, że wielu klientów jej firmy mieszka w lokalach socjalnych. Udzielając pożyczek w tych miejscach, spotyka osoby w stanie po spożyciu alkoholu. Osoby te niejednokrotnie były agresywne i kierowały groźby pod jej adresem. Strona wskazała także na fakt napaści na jej współnika. Poinformowała również, że codziennie podczas pracy naraża swoje zdrowie i mienie. Zdaniem strony, praca w takich warunkach stwarza stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie.

Strona złożyła także zeznania. Wynika z nich, m.in. że od _____ roku jest współwłaścicielem _____ z siedzibą w _____, specjalizującej się w udzielaniu pożyczek pod zastaw osobom fizycznym. Strona udziela pożyczek głównie w miejscu zamieszkania klientów. Podróżuje w godzinach wieczornych, przewożąc ze sobą większe ilości gotówki. Specyfika prowadzonej działalności wyklucza obrót bezgotówkowy. Strona zeznała także, iż zdarzyły się sytuacje gróźb kierowanych pod jej adresem, wyzwisk oraz innych przejawów agresji. Zdarzeń takich nie zgłaszała organom Policji z obawy przed utratą przyszłych klientów. Nie zgłaszała także organom Policji innych zdarzeń świadczących o zagrożeniu życia, zdrowia lub mienia. Zeznała też, że jej szwagier został brutalnie pobity pod siedzibą firmy, a sprawcy tej napaści nie zostali wykryci. Z uwagi na charakter prowadzonej działalności strona czuje się zagrożona.

Organ Policji uzyskał także pozytywną opinię o stronie z miejsca zamieszkania oraz informację o niekaralności. Z informacji uzyskanej z jednostki Policji z miejsca zamieszkania strony wynika, że nie

2016-02-15

zgłaszała zdarzeń świadczących o zagrożeniu życia, zdrowia lub mienia. Nadto z informacji tej wynika, że miejsce zamieszkania strony nie jest zagrożone ponadprzeciętną przestępczością, czy też traktowane jako szczególnie niebezpieczne.

W myśl art. 10 k.p.a., strona miała także zapewniony udział w prowadzonym postępowaniu administracyjnym.

Argumenty powołane we wniosku strony oraz zgromadzone w toku postępowania materiały nie dają, w ocenie organu I instancji podstaw do wydania pozwolenia na broń palną bojową.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni. Pozwolenie na broń wydaje się w szczególności w celach ochrony osobistej. Przepis ten stanowi także, że za ważną przyczynę dla pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia. Przesłanki powyższe muszą istnieć łącznie, a zagrożenie wynikać z obiektywnych okoliczności, a nie tylko z przekonania osoby wnioskującej o wydanie jej pozwolenia na broń. Ciężar udowodnienia, iż taki stan faktyczny występuje, spoczywa na tej osobie, co nie zwalnia organu Policji z obowiązku podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz uzyskania całego materiału dowodowego, pozwalającego na swobodną ocenę czy żądanie jest uzasadnione i pozwolenie na broń należy wydać. Wnioskodawca może więc powołać każdą okoliczność, która jego zdaniem wskazuje na zagrożenie jego osobistego bezpieczeństwa, jednakże ocena czy spełnia ona wymogi art. 10 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 1 ustawy o broni i amunicji, należy do organów Policji. Organ Policji oceniając materiał dowodowy nie musi podzielać zdania wnioskodawcy co do konieczności ochrony jego życia i zdrowia przy pomocy broni.

W prowadzonym postępowaniu administracyjnym nie ustalono, by strona stanowiła zagrożenie dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Strona jest osobą niekaraną, o czym świadczy informacja uzyskana z Krajowego Rejestru Karnego. Posiada także pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Powyższe okoliczności nie pozwalają jednak na pozytywne rozpatrzenie wniosku strony zgodnie z jej żądaniem, bez istnienia ważnej przyczyny posiadania broni do celów ochrony osobistej, za którą uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia.

Przedstawione przez stronę we wniosku o wydanie pozwolenia na broń oraz podczas przesłuchania argumenty, w ocenie organu I instancji nie stanowią ważnej przyczyny posiadania broni palnej bojowej. Strona wskazała na charakter prowadzonej działalności oraz związane z tym zagrożenie. W ocenie organu I instancji nie są to okoliczności potwierdzające ponadprzeciętne zagrożenie wnioskodawcy. Nie dowodzą bowiem o bezpośrednim, stałym i realnym zagrożeniu życia, zdrowia lub mienia strony. Obawy strony o swoje bezpieczeństwo związane z prowadzeniem działalności gospodarczej nie mogą przesądzać o przyznaniu pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej. Sam fakt prowadzenia działalności gospodarczej nie oznacza istnienia takiego zagrożenia dla życia, zdrowia i mienia osoby prowadzącej działalność, która uzasadnia wydanie pozwolenia na broń do ochrony osobistej oraz mienia. Obawy takie jak wnioskodawca, posiada wiele osób i taka interpretacja spowodowałaby konieczność wyposażania ich w broń palną. Wskazać należy, że brak poczucia bezpieczeństwa z różnych powodów deklarowany jest przez bardzo wiele osób. Nie oznacza to jednak obowiązku wydania pozwolenia na broń każdemu, kto o takie pozwolenie wystąpi. Pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej wydawane są osobom, które przedstawią ważną przyczynę posiadania broni, którą według ustawodawcy jest w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia. Przekonanie strony o jej zagrożeniu związanym z charakterem prowadzonej działalności nie może zatem przesądzić o przyznaniu pozwolenia na broń palną bojową. Istotne jest bowiem jeszcze wykazanie przez wnioskodawcę, że znajduje się on w sytuacji szczególnego zagrożenia. Na powyższe zwrócił także uwagę Naczelny Sąd Administracyjny, np. w wyroku z dnia 06.06.2014 r., sygn. akt II OSK 32/13, wskazując, że upatrywanie jako środka ochrony tylko i wyłącznie broni palnej bojowej nie jest zasadne, bowiem istnieją takie instrumenty obrotu finansowego, które pozwalają jeśli nie wyeliminować całkowicie, to chociaż zminimalizować ewentualne zagrożenie związane z obrotem gotówkowym, czy wyrobami znacznej wartości. Nic też nie stoi na przeszkodzie, by wnioskodawca skorzystał z usług firmy ochrony co do siedziby firmy, czy też poprzez zapewnienie ochrony w miejscu

zamieszkania, jeśli taką potrzebę odczuwa. Jeśli jednak z jakichś powodów strona odstępuje od tych rozwiązań, to czyni to na własne ryzyko.

Strona w toku postępowania administracyjnego nie przedstawiła obiektywnie przekonywujących dowodów pozwalających stwierdzić, iż faktycznie istnieje wyraźne ponadprzeciętne zagrożenie działaniami przestępczymi, co uzasadniałoby posiadanie środka samoobrony w postaci broni palnej do ochrony osobistej oraz mienia. Nie udowodniła, ażeby jej życie, zdrowie oraz mienie było stale, realnie i ponadprzeciętnie zagrożone. Przeciwnie, podczas przesłuchania zeznała, że nigdy nie zgłaszała organom Policji zdarzeń świadczących o bezpośrednim zagrożeniu jej życia i zdrowia. Taką informację uzyskano także z jednostki Policji właściwej dla miejsca zamieszkania strony. Strona wskazała na przypadki gróźb i innych form agresji kierowanych ze strony klientów oraz osób spotykanych w lokalach socjalnych. Zeznała jednakże, że nie zgłaszała tych zdarzeń organom Policji z obawy przed utratą klientów. Zdaniem organu Policji może to świadczyć o tym, że nie przywiązuje do tych zdarzeń większej wagi w kontekście zagrożenia jej życia, zdrowia lub mienia. Pobicie współnika nie było natomiast wymierzone w jej osobę i tym samym nie może świadczyć o zagrożeniu strony. W tej sytuacji przeświadczenie strony, iż jest realnie i ponadprzeciętnie zagrożona, należy uznać za czysto subiektywne. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 13.06.2012 r., sygn. akt II SA/Wa 621/12, dnia 30.03.2012 r., sygn. akt II SA/Wa 2603/11 i dnia 26.02.2014 r., sygn. akt II SA/Wa 2068/13, zagrożenie życia, zdrowia lub mienia stanowiące ważną przyczynę posiadania broni, aby można było uznać za stałe, musi przejawiać się permanentnością i aktualnością, zaś jego realność musi być rzeczywista i obiektywna, a nie nacechowana subiektywnością. Realne zagrożenie jest zagrożeniem przewidywalnym, czy też wielce prawdopodobnym. Musi ono wynikać z ciągu wydarzeń, jakie miały miejsce w życiu wnioskodawcy i dotyczyły jego osoby. Ponadprzeciętność nie może natomiast sprowadzać się do sytuacji hipotetycznej, lecz musi być nadzwyczajna i niepowszednia. W ocenie sądu, sama subiektywna ocena wnioskodawcy o grożącym mu niebezpieczeństwie, nie może stanowić podstawy wydania pozwolenia na broń palną bojową do ochrony osobistej. Jest ono szczególnie jasne wobec konieczności możliwie restrykcyjnego wykładania przepisów regulujących dostęp do śmiertelnośnego środka, jakim jest broń w sytuacji, gdy życie ludzkie znajduje się pod szczególną ochroną (art. 38 Konstytucji RP). Stopień zagrożenia musi być proporcjonalny tak, aby wydanie pozwolenia na broń było odpowiednim środkiem prewencyjnym i obronnym przed nim. Strona wnosząc o wydanie pozwolenia winna udowodnić, iż znajdowała się w sytuacji stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia, zdrowia lub mienia, ewentualnie powinna wykazać, iż pewnego rodzaju zdarzenia jakie ją dotyczą, świadczą o takim zagrożeniu.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wskazuje na to, że strona nie udowodniła istnienia powyższych przesłanek. Istnienie omawianego zagrożenia wywodzi jedynie z faktu prowadzenia działalności gospodarczej. Tego zaś rodzaju zagrożenie, jakie starała się wykazać strona, nie nosi cech stałego, realnego i ponadprzeciętnego, a jedynie cechy zagrożenia hipotetycznego. Takiej odmiany zagrożenia ustawodawca nie wskazał w przepisach ustawy o broni i amunicji i nie uzależnił od jej istnienia przyznania pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej.

Pan nie wykazał tym samym istnienia obiektywnych okoliczności uzasadniających wydanie pozwolenia na broń, na co także zwracają uwagę sądy administracyjne, wskazując np., że „wydanie pozwolenia na posiadanie broni palnej musi być bowiem w każdym indywidualnym przypadku uzasadnione szczególnymi okolicznościami faktycznymi, przy czym nie mogą być to okoliczności subiektywne, lecz obiektywnie istniejące” (np. wyrok WSA sygn. II SA/Wa 1188/14 i II SA/Wa 1188/14 oraz wyrok NSA II OSK 32/13). Subiektywne przekonanie o potencjalnym zagrożeniu, które może wystąpić w bliżej nieokreślonym czasie i miejscu, nie spełnia dyspozycji art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji. Powyższe ustalenia pozwalają uznać, że przekonanie strony o potrzebie ochrony przy pomocy broni palnej ma charakter wyłącznie subiektywny, niepotwierdzony żadnymi konkretnymi okolicznościami, z których wynikałoby, że w jej przypadku istnieje ważna przyczyna posiadania broni do celów ochrony osobistej oraz ochrony mienia, z uwagi na stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie jej życia, zdrowia lub mienia.

Przyznanie prawa do posiadania broni nie może opierać się wyłącznie na subiektywnym przekonaniu wnioskodawcy. Niezbędne jest przedstawienie przez niego ważnej przyczyny przemawiającej za takim rozstrzygnięciem, bowiem pozwoleń na broń nie wydaje się w celu wyłącznie prewencyjnym. Pozwolenia na broń nie mogą być wydawane ponad rzeczywistą i niezbędną potrzebę, wynikającą z celu, do którego broń ma być przeznaczona. Strona nie udowodniła, aby jej życie, zdrowie lub mienie było stale, realnie i ponadprzeciętnie zagrożone bezprawnym zamachem. Ważnej przyczyny przemawiającej za wydaniem

pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej oraz ochrony mienia, nie ustalono także w toku postępowania. W sytuacji zatem, gdy nie ustalono zdarzeń mogących uzasadniać obawy strony przed zamachem na zdrowie, życie lub mienie, decyzję odmawiającą wydania jej pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej oraz ochrony mienia, należy uznać za słuszną.

Wskazać przy tym należy, że odmowa wydania pozwolenia na broń palną nie uniemożliwia stronie zapewnienia sobie bezpieczeństwa przy użyciu środków ochrony osobistej nie podlegających reglamentacji, a więc niewymagających pozwolenia organu Policji, a które z powodzeniem spełnią oczekiwaną przez stronę rolę prewencyjną (należą do nich, np. ręczne miotacze gazu czy paralizatory elektryczne o określonych parametrach).

W tym stanie rzeczy orzekam jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 k.p.a. służy stronie odwołanie do Komendanta Głównego Policji za pośrednictwem Komendanta Wojewódzkiego Policji w Katowicach w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

Otrzymują:

Egz. Nr 1 – PAN

Egz. nr 2 - a/a

KOMENDANT WOJEWÓDZKI POLICJI
W KATOWICACH
z up. NACZELNIK
WYDZIAŁU POSTĘPOWAŃ ADMINISTRACYJNYCH
KW/P W KATOWICACH
mł. insp. mgr Anna KUCIŃSKA

EXPERT
WYDZIAŁU POSTĘPOWAŃ ADMINISTRACYJNYCH
KW/P W KATOWICACH
mł. insp. mgr Krzysztof ZBOROWSKI